

Dr. sc. Tomislav JONJIĆ
kandidat na listi Domovinskoga
pokreta - Bloka za Hrvatsku -
Hrvatskih suverenista i partnera u I.
izbornoj jedinici

BIRAJMO I SRCEM I UMOM!

Ovo je **ŠEST** krucijalnih zadaća koje će nakon 5. srpnja Domovinski pokret poduzeti kako bi vratio Hrvatsku hrvatskome narodu

Nakon dva desetljeća rashvaćivanja Hrvatske, uoči jeseni koja će nesumnjivo biti teža i izazovnija od ijedne nakon *Oluje*, a možda i nakon međunarodnoga priznanja hrvatske države, pred nama su saborski izbori na kojima hrvatski narod, kao nikad do sada, može birati među kandidatima koji se nude od egzotične, nerijetko hinjene krajnje desnice do ekstremne, u nekim dijelovima i otvoreno marksističko-lenjinističke ljevice koja i ne krije svoju nostalgiju za Jugoslavijom. Oni koji već dvadeset godina krivotvore narodnu volju i doista iz sjene upravljaju Hrvatskom, žele, međutim, i ubuduće ulogu pasa čuvara svoga kolonijalnog posjeda u našoj domovini povjeravati HDZ-u i SDP-u, tom janusovskom čedu Majke Svih Partija, jugoslavenske kom-partije. Ne treba stavljati znak jednakosti između tih dviju stranaka – napose između njihovih pristaša – ali treba biti svjestan štetnih posljedica koje taj tridesetogodišnji dvostranački sustav proizvodi, kao i opasnosti za društveno-politički sustav koje sa sobom donosi tzv. velika koalicija. Sad je napokon sazeo trenutak da se 5. srpnja, demonstracijom narodne volje, stane na kraj tom

nasilju! Zato su svi koji su, kako se je 1946. izrazio hrvatski metropolit, zagrebački nadbiskup dr. Alojzije Stepinac, kadri osjetiti bilo svoga naroda, svjesni da u ovome velikom trenutku jedino koalicija okupljena oko Domovinskoga pokreta Miroslava Škore može Hrvatsku vratiti hrvatskome narodu. Blok za Hrvatsku jedan je od zaglavnih kamenova te široko zamišljene i na načelima snošljivosti i optimizma ostvarene koalicije. I osobno i kao član vodstva te stranke te kandidat u I. izbornoj jedinici, smatram da pred nama i pred cijelom koalicijom stoje važne zadaće, među kojima su ponajvažnije sljedeće:

1. CJELOVITA I ŽURNA REFORMA POLITIČKO-GA SUSTAVA. Ona uključuje korjenite promjene Zakona o političkim strankama koje desetljećima nerijetko funkcioniraju kao privatna poduzeća. U tom su kontekstu nužne izmjene propisa o financiranju političkih stranaka i izborne borbe, a nadasve izmjene izbornoga zakonodavstva, s ciljem da se (uostalom u skladu s poznatom referendumskom inicijativom!) znatno poveća broj preferencijskih mandata i uvede dopisno odnosno elektronično glasovanje. Također, potrebno je reformirati izborno pravo pripadnika

nacionalnih manjina te na pravu mjeru svesti njihovu ulogu u parlamentarnom životu, a znatno povećati broj zastupnika Hrvata koji prebivaju izvan današnje Republike Hrvatske. Usporedno s time nužno je donošenje novog ustava kojim će se, između ostaloga, drukčije urediti naziv, sastav i broj zastupnika u Hrvatskome (državnom) saboru, jasno definirati i osigurati pravo na referendumsko izjašnjenje, a ujedno izostaviti postojeće izvorišne osnove koje su bile danak vremenu i okolnostima u kojima su nastale, dok su kasnije i danas – napose u rukama čimbenika moći koji ih uporno iskrivljuju – prerasle u ideološku batinu tzv. ljevice i instrument kojim se produbljuju ideološke podjele te održava društvena, politička, gospodarska i kulturna dominacija izdanaka jugoslavenske komunističke nomenklature. Izvorišne osnove novoga ustava treba ograničiti na ono što doista jest temelj suvremene Hrvatske: na trajnu, neugasivu, neprenosivu i neotuđivu volju hrvatskoga naroda da živi u vlastitoj nacionalnoj državi, volju koja je svoj izražaj i potvrdu našla u osloboditeljskome Domovinskom ratu. Točka.

2. ZAKONODAVSTVO, PRAVOSUĐE, PRAVNA SIGURNOST, KORUPCIJA. Posve je pogrešna laička predodžba da su 'naši zakoni dobri, ali se ne provode'. Zakoni su slika i prilika onih koji ih donose pa je posve logično da postojeći zakonodavni okvir, sa zastrašujućim slabostima pravosuđa, u koje se partitokratske i kriminogene strukture na besprimjerman i nedopustiv način miješaju ne samo izravno nego i posredovanjem jedne parapolitičke ustanove kakav je Ustavni sud, generira korupciju i klijentelizam koji dokidaju pravnu sigurnost i osjećaj jednakosti pred zakonom, te stvaraju beznađe koje obeshrabruje mlade i potiče ih na iseljavanje. Zakonodavstvo treba osloboditi amerikanizacije i hiperprodukcije propisa, a u svim granama pravosuđa – osim lustracije koja je ključna pretpostavka napretka na svakome području – nužno je drastičnim mjerama spriječiti političko kadrovanje, estradizaciju i korupciju. Ustavni, pak, sud treba jednostavno ukinuti, jer - nije ni ustavni niti je sud.

3. GOSPODARSKA OBNOVA. Korona kriza zorno je pokazala koliko je ranjivo svjetsko gospodarstvo i koliko je pogrešna ekonomska politika koja se primarno temelji na turizmu i uvozu. Hrvatsko zauzimanje za redefiniranje odnosa među današnjim članicama EU nužna je pretpostavka za ponovnu industrijalizaciju zemlje i za restrukturiranje poljoprivrednoga sektora. U njemu je, sukladno prevladavajućoj tendenciji da se korupcijom faktično dokine tržišno gospodarstvo, tijekom desetljeća stvoren sustav poticaja i koncesija koji osiromašuje i marginalizira seljaka, devastira poljoprivredne resurse te svjesno pogoduje uvoznicima i mešetarima nekretninama, s nesagledivim teškim demografskim, obrambenim, gospodarskim i političkim posljedicama. Svjetska gospodarska kriza, koja je već započela, a u sljedećem će se razdoblju neminovno produbljivati, može jednoj državničkoj i vizionarskoj nacionalnoj politici poslužiti kao poluga za povratak iseljenih Hrvata, napose onih koji su iz domovine faktično otjerani posljednjih desetak godina. Usporedno s time treba prestati s diskriminiranjem „stare“ emigracije, gospodarske i političke. To nisu tuđinci, nego su naši ljudi, ljudi koji bi svoj novac najradije uložili u Hrvatsku – a u njoj bi najradije i

okončali svoj život – kad ih se odavde ne bi tjeralo. Poticajna porezna i demografska politika te eliminacija partitokratske uskogrudnosti i birokratske zasukanosti ključne su pretpostavke pravne sigurnosti i društvenoga optimizma, a bez obračuna s recidivom jugoslavenstva nije moguće očekivati povratak naših iseljenika.

4. ZAGREB - POTRES KAO PRILIKA. Kao što gospodarsku obnovu treba promišljati i kao demografsku obnovu, tako je predstojeća obnova Zagreba i okolice prigoda za novu strategiju razvitka države i svojevrsni hrvatski *New Deal*. Nasuprot nepromišljenoj, stihijskoj centralizaciji, politika kojoj su na umu primarno nacionalni interesi, mora težiti policentričnom razvitku Hrvatske čiji je *meki trbuh* iz dana u dan sve pustiji i prazniji. Zakonska rješenja o saniranju posljedica potresa ne smiju biti takva da pogoduju korupcionaškim krugovima, ali ni takva da potiču bujanje Zagreba na štetu ostalih dijelova Hrvatske. Ravnomjieran razvitak hrvatske države iznimno je važan za naše gospodarske, demografske i sigurnosne interese, a rad na obnovi prigoda je za novi ciklus zapošljavanja i reindustrijalizaciju.

5. DEFINIRANJE HRVATSKE POLITIKE PREMA BOSNI I HERCEGOVINI TE HRVATIMA U BIH. Povijest nas uči da je problem nacionalno-konfesionalnih i političkih odnosa u BiH jedan od najsloženijih u Europi i da nikad ni jedan od tamošnjih triju naroda nije po svojoj volji nametnuo rješenje koje bi drugima bilo prihvatljivo. Kao što Hrvati u BiH, kao pripadnici jednoga i jedinstvenog naroda s Hrvatima u Republici Hrvatskoj i drugim državama, imaju pravo razmatrati svako moguće rješenje i pripremati se za nj, tako i hrvatska država ima ne samo pravo, nego i etičku, nacionalno-političku i ustavnu obvezu definirati strategiju koja će u obzir uzimati prava i interese svakoga dijela hrvatskoga naroda u BiH, ali i prava i interese hrvatskoga naroda kao cjeline i njegove države. Taj je interes vrhovni zakon i jedina dogma kojoj se smijemo pokoravati. Zato bez ikakva krznanja treba prekinuti sa slijepim sluganskim stajalištem da je nikakva politika najbolja politika, a još prije s onim da je tuđinska politika najbolja politika!

6. REVIZIJA HRVATSKOGA ODNOSA PREMA EU. Europska unija u koju je Hrvatska 1. srpnja 2013. stupila ustavnom manipulacijom sluganskih vladajućih struktura, danas više ne postoji. No, nisu utrnule ambicije da se ona pretvori u federaciju odnosno super-državu koja će radi interesa krupnoga kapitala potisnuti nacionalne države, identitete, tradicije i vrijednosti. Hrvatska se tom procesu mora oduprijeti svim silama, nastojeći pridonositi europskoj suradnji i zaštititi vrijednosti koje se smatraju europskima, ponajprije jednakopravnosti, neovisnosti i uzajamnosti. Pri tom, međutim, ljubomorno i bezuvjetno moramo štititi svoj identitet, dostojanstvo i neovisnost. To, između ostaloga, znači i zaštitu kune kao nacionalne valute, ustavno definiranje neotuđivosti crpljenja vode i šumskoga bogatstva te proglašenje isključivoga gospodarskog pojasa. Bez otezanja, sada i odmah! Naša nacionalna sudbina u našim je rukama, zato: prestanimo biti kolonija i birajmo odgovorno, slušajući svoje srce i svoj um, pomozimo svi da se ostvari bolja Hrvatska!

